

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/74/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120208008
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5120208008.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobkyne: Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. A. XXXX/XX, XXX XX Q., zastúpená Občianskym združením OSPO Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, 038 61 Martin, IČO: 52 354 237, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2.779,15 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/54/2020-134 zo dňa 03. marca 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 25C/54/2020-134 zo dňa 03. marca 2021 vo výrokoch II. a III. potvrdzuje.

II. Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

III. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 25C/54/2020-134 zo dňa 03. marca 2021 vo výroku I. zostáva nedotknutý.

IV. N a r i a d ť u j e Okresnému súdu Žilina opravu rozsudku č. k. 25C/54/2020-134 zo dňa 03. marca 2021 v označení zástupcu žalobkyne v záhlaví rozsudku, a to tak, že toto správne znie:
„Občianske združenie OSPO Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, 038 61 Martin, IČO: 52 354 237“.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie o zaplatenie sumy 917,31 eur (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.861,84 eur do troch dní po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,98 % (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde dňa 15.07.2020 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.779,15 eur titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného. Podanú žalobu skutkovo žalobkyňa odôvodnila tým, že na základe jej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 21.08.2014 so žalovaným uzavrela dňa 25.08.2014 zmluvu o revolvingovom úvere, pričom žalovaný jej poskytol úver vo výške 1.450,- eur, na ktorý žalobkyňa uhradila celkovo sumu 3.311,84 eur. Keďže sa jedná o bezúročný a bezpoplatkový spotrebiteľský úver, žalobkyňa naň preplatila rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 1.450,- eur a celkovou zaplatenou sumou 3.311,84 eur, t. j. sumu 1.861,84 eur.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že tvrdenia žalobkyne nie sú dôvodné pre zaplatenie žalovanej sumy, pretože zmluva obsahuje všetky náležitosti zmluvy v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov

a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaný tak žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobkyňa vzala žalobu v časti o zaplatenie sumy 917,31 eur späť, na základe čoho súd prvej inštancie v tejto časti konanie podľa ust. § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zastavil.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a sporovými stranami predloženými listinnými dôkazmi. V rámci zisteného skutkového stavu mal preukázané, že žalobkyňa požiadala žalovaného dňa 21.06.2014 o poskytnutie revolvingového úveru a žalovaný následne jej žiadosť dňa 25.08.2014 schválil, na základe čoho uzavreli zmluvu o schválení revolvingového úveru. Žalovaný poskytol žalobkyňi úverový limit vo výške 1.500,- eur so splatnosťou v 36 mesačných splátkach po 53,25 eur, s celkovou čiastkou na zaplatenie 1.967,- eur, ročnou úrokovou sadzbou úveru 18,03 %, priemernou RPMN 44,06 %, ročnou úrokovou sadzbou úrokov z omeškania 5,15 % a poplatkom za poskytnutie úveru 50,- eur. Mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb činila sumu 89,65 eur.

6. Na rozdiel od žiadosti žalobkyne na poskytnutie úveru zo dňa 21.08.2014 žalovaný pozmenil v uzatvorenej zmluve niektoré údaje (RPMN, výšku ročnej úrokovej sadzby z omeškania) a žalobkyňa takýto nový (pozmenený) návrh neprijala, na základe čoho podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy vo vyžadovanej písomnej forme s dohodnutým obsahom. Aj napriek uvedenému žalovaný zaslal žalobkyňi finančné prostriedky vo výške 1.450,- eur, a teda aj bez uzatvorenej písomnej spotrebiteľskej zmluvy plnil žalovaný v prospech žalobkyne uvedenú sumu bez právneho dôvodu. Pokiaľ žalovaný zaslal žalobkyňi plnenie vo výške 1.450,- eur z neexistujúcej zmluvy a žalobkyňa následne na základe neexistujúcej spotrebiteľskej zmluvy plnila celkovo sumu 3.311,84 eur, žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu 1.861,84 eur, ktoré bezdôvodné obohatenie je povinný žalovaný vrátiť tomu, na úkor koho sa obohatil, t. j. žalobkyňi.

7. Súd prvej inštancie ďalej citujúc ust. § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 25.08.2014 uviedol, že pokiaľ by aj došlo medzi sporovými stranami k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 21.08.2014, žalovaný schválil poskytnutie revolvingového úveru vo výške 1.500,- eur. Reálne však boli žalobkyňi zo strany žalovaného poskytnuté finančné prostriedky „len“ vo výške 1.450,- eur, keď poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50,- eur bol žalobkyňi zrazený okamžite. Z uvedeného dôvodu je potom aj výška RPMN, počítaná na sumu 1.500,- eur a nie na sumu 1.450,- eur, nesprávna v neprospech spotrebiteľa.

8. Na doplnenie súd prvej inštancie poukázal aj na stav absencie/nesprávnosti údajov o výške poskytnutého úveru [obligatórna náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.], termínov splátok [obligatórna náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.] a adresy predávajúceho [obligatórna náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z.], ako aj na nepreukázanie postupu žalovaného podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. zisťovanie schopnosti žalobkyne splácať úvery. Vyššie uvedené pochybenia by v konečnom dôsledku, pokiaľ by aj došlo k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere, znamenali minimálne bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru vo výške 1.450,- eur a s poukazom na uvedené by bol žalovaný povinný zaplatiť/vrátiť žalobkyňi preplatok nad poskytnutú sumu 1.450,- eur, t. j. sumu 1.861,84 eur.

9. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie v ostatnej časti žaloby, v ktorej nedošlo k zastaveniu konania, žalobkyňi vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.861,84 eur.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, keď priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu jej čistého čiastočného úspechu v konaní, t. j. v rozsahu 33,98 %.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že by odvolací súd žalobu žalobkyne zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

12. Žalovaný považoval záver súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k uzavretiu dotknutej zmluvy o revolvingovom úvere v písomnej forme, keďže došlo k zmene údajov v žalobkyňou navrhovanom znení, za nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie neuviedol a ani sa nezaoberal tým, či údaje o RPMN alebo o úroku z omeškania sa dojednávajú, teda či takéto údaje jedna strana navrhuje a druhá ich má akceptovať. Hodnota RPMN nie je v žiadnom právnom predpise stanovená ako podmienka vzniku úverovej zmluvy, čo vyplýva zo znenia ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie vychádzal v rozsudku z predpokladu, že žalobkyňa navrhovala konkrétny údaj RPMN, čo však nikdy nespravila a v konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré by vôbec umožnili takúto domnienku. Hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojeďnáva, a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu, čo vyplýva z právnej úpravy, ako aj z rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN

schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každého návrhu na uzatvorenie zmluvy, potom by porušil zákon č. 129/2010 Z. z. Z napádaného rozsudku navyše nie je zrejmé ani to, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že žalobkyňa vlastne navrhla údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 25Co/2/2019 zo dňa 17.12.2019. Žalovaný ďalej uviedol, že vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o nesprávnom určení hodnoty RPMN nebol vykonaný žiaden dôkaz a uvedený záver nemá oporu v zákone. Za nesprávny považoval aj záver súdu prvej inštancie o absencii uvedenia adresy predávajúceho v zmluve o revolvingovom úvere. Adresa predávajúceho ako náležitosť zmluvy je aktuálna len v prípade, ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere. Zákon č. 129/2010 Z. z. pod „predávajúcim“ neoznačuje veriteľa, ale subjekt, ktorý spotrebiteľovi predáva tovar alebo poskytuje službu a ktorých cena (tovaru alebo služby) je financovaná z prostriedkov spotrebiteľského úveru. V rozpore s vykonaným dokazovaním bol záver súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne splátok v dotknutej zmluve, keď termín splatnosti splátok vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru (je uvedená výška splátky, počet splátok a termín splátok určený ako 1. deň“) ako aj z bodu 6 zmluvy. Vo vzťahu k súdu namietanému nepreukázaniu nahliadnutia do databázy (zisťovanie schopnosti žalobkyne splácať úvery) odvolateľ uviedol, že táto povinnosť bola zavedená až od 30.09.2015, t. j. v čase po uzavretí zmluvy.

13. Žalobkyňa v reakcii na odvolanie žalovaného uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a tento navrhla odvolacím súdom potvrdiť. Namietala nesprávnosť/neuvedenie obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy tak, ako to v napadnutom rozsudku určil súd prvej inštancie. Vo vzťahu k nesprávne určenej výške RPMN poukázala aj na skutočnosť, že jej bolo reálne poskytnutých len 1.450,- eur, a nie 1.500,- eur podľa zmluvy, pričom odplata za poskytnutie úveru nie je zahrnutá do RPMN ani v celkovej čiastke na zaplatenie. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 zo dňa 21.04.2016.

14. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že obsah podania žalobkyne sa vyjadruje k skutočnostiam, ktoré neboli dôvodom súdneho rozhodnutia, a teda vo vzťahu k rozhodovaniu o odvolaní nemá žiadny význam a ani nie je prípustný. Žalobkyňa svojím podaním zároveň ani nespochybnila odvolacie námietky. Žalovaný bližšie popísal okolnosti a právnu úpravu týkajúcu sa určovania adresy predávajúceho ako obligatórnej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, pričom zotrval na svojom závere produkovanom už v podanom odvolaní, že argument súdu o neuvedení adresy predávajúceho je nesprávnym a nemôže byť dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

15. Žalobkyňa v rámci odvolacej dupliky reagovala na argumentáciu žalovaného v súvislosti s náležitosťou adresy predávajúceho/veriteľa, pričom celkovo zotrvala na závere o vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného proti výrokom II. a III. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalovaného, keď žalobe čiastočne vyhovel a súčasne priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,98 %), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust.

§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v napadnutých výrokoch II. a III. potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní nenapadnutom výroku I. zostal týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásadnom, ďalej uvedenom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu

prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

19. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Vady spočívajúce v nedostatkoch podmienok konania odvolací súd nezistil.

20. Žalovaný v podanom odvolaní namietal ako nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami nebola platným právnym úkonom (pre nedostatok písomnej formy) a súčasne, že aj v prípade jej platnosti bolo potrebné daný spotrebiteľský úver považovať za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami).

21. Medzi inými dôvodmi napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že aj v prípade platného uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danom prípade bolo potrebné na daný spotrebiteľský úver nahliadať ako na poskytnutý bez úrokov a poplatkov, keďže hoci bol schválený úver vo výške 1.500,- eur, v skutočnosti bola žalobkyni vyplatená len suma 1.450,- eur (zrazený poplatok za poskytnutie úveru 50,-eur okamžite), kedy pri výške poskytnutého úveru 1.450,- eur je zmluvná RPMN určená nesprávne v neprospech spotrebiteľa [§ 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z.]. V nadväznosti aj na tento záver súd prvej inštancie ďalej s poukazom na to, že žalobkyňa na daný úverový prípad uhradila sumu o 1.861,84 eur vyššiu, ako bola celková skutočne poskytnutá výška úveru 1.450,- eur, ktorá suma 1.861,84 eur zodpovedala žalovanej sume (po čiastočnom späťvzati žaloby), žalobe v časti, na ktorej žalobkyňa zotrvala vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.861,84 eur (k tomu vid' odseky č. 23, č. 24, č. 28 a č. 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

22. Uvedený čiastkový záver súdu prvej inštancie žalovaný v odvolaní namietal, pričom však argumentoval len tým, že v konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz a záver súdu prvej inštancie nemá oporu v zákone (čl. II. bod 6., str. 5 odvolania). V prvom rade odvolací súd zdôrazňuje, že podľa ust. § 204 CSP, dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Žalobkyňa v rámci dôkazov pripojených k žalobe predložila ako listinné dôkazy aj: žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / zmluva o revolvingovom úvere č. 8500076678 (na č. I. 14 spisu), zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o. č. zmluvy (VS): 8500076678 (ďalej len „Zmluvné dojednania“) na č. I. 16 spisu) a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500076678 (č. I. 7 spisu). Žalovanému boli tieto listinné dôkazy doručené spolu so žalobou a výzvou na vyjadrenie k žalobe (vid' doručka na č. I. 45 spisu). Žalovaný uvedené listinné dôkazy alebo ich obsah nespochybnil. V zmysle ust. § 204 CSP tak súd prvej inštancie nemal povinnosť tieto dôkazy vykonať na pojednávaní ich prečítaním, resp. oznámením ich obsahu. Z obsahu predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere pritom vyplýva, že medzi jej účastníkmi (stranami sporu) bol dojednaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 50,- eur, čo napokon vyplýva aj z listiny oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500076678. Ďalej podľa ust. čl. 2 bod 2.5. Zmluvných dojednaní poplatok za poskytnutie úveru je splatný v deň uzavretia zmluvy. V ďalšom žalobkyňa v podanej žalobe výslovne uviedla skutkové tvrdenie, že žalovaný jej reálne poskytol len sumu 1.450,- eur. Žalovaný toto skutkové tvrdenie žalobkyne výslovne nepoprel, a preto bolo toto skutkové tvrdenie žalobkyne potrebné považovať v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP za nesporné. Ak potom v nadväznosti na doposiaľ uvedené súd prvej inštancie dospel k skutkovému záveru, že žalobkyni bola v skutočnosti vyplatená suma len 1.450,- eur z dôvodu, že od sumy dojednanej celkovej výšky úveru 1.500,- eur bola odpočítaná suma poplatku za poskytnutie úveru vo výške 50,- eur, tento jeho záver vychádzal jednak z listinných dôkazov produkovaných žalobkyňou spolu so žalobou a zároveň aj zo žalobkyňou produkovaného skutkového tvrdenia nenamietaného žalovaným.

23. V kontexte s uvedeným skutkovým zistením súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci Radlinger, Radlingerová proti FINWAY a. s.

C-377/2014 zo dňa 21.04.2016, ktorým Súdny dvor EÚ vyložil ust. čl. 3 písm. I) a čl. 10 ods. 2, ako aj bod I prílohy I Smernice tak, že tieto „sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto

spotrebiteľovi reálne vyplatené.“ V bode 85 až 87 tohto rozsudku Súdny dvor EÚ uviedol: „85. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa.⁸⁶ Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. 87. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru.“ S poukazom na uvedené skutkové zistenia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru o tom, že zo strany žalovaného ako veriteľa došlo uvedeným spôsobom k zjavnému podhodnoteniu výšky ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), teda k jej uvedeniu v neprospech spotrebiteľa, čo zákon č. 129/2010 Z. z. v ust. § 11 ods. 1 písm. d) sankcionoval tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V nadväznosti na tento záver, ako aj skutočnosť, že žalovaný poskytol titulom spotrebiteľského úveru žalobkyni len sumu 1.450,- eur a žalobkyňa na daný úverový prípad plnila žalovanému celkovo sumu 3.311,84 eur, bolo potom vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ tento (výrokom II. napadnutého rozsudku) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom vydania bezdôvodného obohatenia žalovanú sumu 1.831,84 eur.

24. Ostatnými odvolacími námietkami žalovaného týkajúcimi sa nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie o neplatnosti predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, ako aj bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, sa odvolací súd pre nadbytočnosť už nezaoberal, keďže ani dôvodnosť týchto odvolacích námietok by nebola spôsobilá vyvrátiť správny právny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere.

25. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc nenaplnenie namietaných odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v merite veci, ako aj v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V ostatnom odvolaní nenapadnutom rozsahu, t. j. vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie zostal týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1, ust. § 255 ods. 1 a ust. čl. 17 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd však procesne úspešnej žalobkyni nepriznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

27. Záverom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa pri písomnom vyhotovení rozsudku dopustil zrejmej nesprávnosti, keď v záhlaví rozsudku uviedol nesprávne označenie zástupcu žalobkyne ako: „Občianske združenie OSPO Martin - OCHRANA SPOTREBITEĽA, J. Š. Šikuru 4850/1, 036 01 Martin, IČO: 52 354 237“. Z výpisu zo zoznamu občianskych združení vedeného Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor všeobecnej vnútornej správy, oddelenie registrácií zo dňa 21.12.2020 (na č. I. 123 spisu) však vyplýva správne označenie zástupcu žalobkyne: „Občianske združenie OSPO Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, 038 61 Martin, IČO: 52 354 237“. Preto odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie postupom podľa ust. čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP s použitím ust. § 224 CSP opravu napadnutého rozsudku v označení zástupcu žalobkyne v záhlaví napadnutého

rozsudku, a to tak, že toto správne znie: „ Občianske združenie OSPO Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, 038 61 Martin, IČO: 52 354 237“.

28. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).